

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (ceturta palāta)

2012. gada 24. maijā *

Vide — Atkritumu apglabāšana poligonos — Direktīva 1999/31/EK — Īpašs nodoklis par cieto atkritumu apglabāšanu poligonos — Poligona apsaimniekotāja pienākums maksāt šo nodokli — Poligona apsaimniekošanas izmaksas — Direktīva 2000/35/EK — Kavējuma nauda — Valsts tiesas pienākums

Lieta C-97/11

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Commissione tributaria provinciale di Palermo* (Itālija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2010. gada 14. oktobrī un kas Tiesā reģistrēts 2011. gada 28. februārī, tiesvedībā

Amia SpA, pret kuru ir uzsākta likvidācija,

pret

Provincia Regionale di Palermo.

TIESA (ceturta palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], tiesneši K. Šimans [*K. Schiemann*], L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], K. Toadere [*C. Toader*] un E. Jarašūns [*E. Jarašiūnas*] (referents),

ģenerālvokāte E. Šarpstone [*E. Sharpston*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— Itālijas valdības vārdā — *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *S. Varone*, advokāts,

— Eiropas Komisijas vārdā — *A. Marghelis* un *A. Aresu*, pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerālvokātes uzklaušīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda — itāļu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, vai, ņemot vērā 2010. gada 25. februāra spriedumu lietā C-172/08 *Pontina Ambiente* (Krājums, I-1175. lpp.), iesniedzējtiesai ir jāatturas no tādu valsts tiesību normu piemērošanas, kuras tā uzskata par pretrunā esošām Padomes 1999. gada 26. aprīļa Direktīvas 1999/31/EK par atkritumu poligoniem [par atkritumu apglabāšanu poligonos] (OV L 182, 1. lpp.), kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 29. septembra Regulu (EK) Nr. 1882/2003 (OV L 284, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “Direktīva 1999/31”), 10. pantam, kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 29. jūnija Direktīvas 2000/35/EK par maksājumu kavējumu novēršanu komercdarījumos (OV L 200, 35. lpp.) 1.–3. pantam.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp *Amia SpA*, pret kuru ir uzsākta likvidācija (turpmāk tekstā – “*Amia*”), un *Provincia Regionale di Palermo* par paziņojumu par īpaša nodokļa par cieto atkritumu apglabāšanu poligonos samaksu.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesiskais regulējums

- 3 Direktīvas 1999/31 10. pantā ir noteikts:

“Dalībvalstis veic pasākumus, lai panāktu, ka visas izmaksas, kas saistītas ar poligona ierīkošanu un ekspluatāciju [apsaimniekošanu], cik iespējams, ieskaitot 8. panta a) punkta iv) apakšpunktā minētā finansiālā vai tam līdzvērtīgā nodrošinājuma izmaksas un slēgšanas tāmes vērtību, kā arī izmaksas, kas saistītas ar vismaz 30 gadu apsaimniekošanu pēc slēgšanas, sedz apsaimniekotāja pieprasītā cena par jebkura veida atkritumu apglabāšanu poligonā. Saskaņā ar prasībām, ko nosaka Padomes Direktīva 90/313/EEK (1990. gada 7. jūnijs) par brīvu piekļuvi vides informācijai [(OV L 158, 56. lpp.)], dalībvalstis nodrošina jebkuras vajadzīgās informācijas vākšanas un izmantošanas caurskatāmību, kura attiecas uz izmaksām.”

- 4 Direktīvas 2000/35 1. pantā ir paredzēts, ka tās noteikumus piemēro visiem maksājumiem, kas tiek veikti kā atlīdzība komercdarījumos.
- 5 Saskaņā ar Direktīvas 2000/35 2. panta 1. punktu “komercdarījumi” ir darījumi starp uzņēmumiem vai starp uzņēmumiem un valsts iestādēm, kuru rezultātā notiek preču piegāde vai pakalpojumu sniegšana par atlīdzību.
- 6 Direktīvas 2000/35 3. pantā ar nosaukumu “Procenti kavētu maksājumu gadījumā” tostarp ir paredzēts, ka dalībvalstis nodrošina, ka kavēta maksājuma gadījumā ir maksājami procenti, un tos var prasīt kreditors, kurš ir izpildījis savas līgumsaistības un juridiskos pienākumus un nav saņēmis attiecīgo summu laikā, ja vien debitors nav atbildīgs par nokavējumu.

Itālijas tiesiskais regulējums

- 7 Ar 1995. gada 28. decembra Likumu Nr. 549 par valsts finanšu racionalizēšanas pasākumiem (1995. gada 29. decembra *GURI* Nr. 302 kārtējais pielikums, turpmāk tekstā – “Likums Nr. 549/95”), lai sekmētu saražoto atkritumu daudzuma samazināšanu, kā arī iegūtu no šiem atkritumiem izejvielas un enerģiju, tika ieviests īpašs nodoklis par cieto atkritumu apglabāšanu poligonos.
- 8 Saskaņā ar Likuma Nr. 549/95 3. panta 25. punktu šī nodokļa uzlikšanas pamats ir cieto atkritumu apglabāšana poligonos.

- 9 No Likuma Nr. 549/95 3. panta 26. punkta izriet, ka minētā nodokļa maksātājs ir uzņēmuma, kas veic galīgo [atkritumu] apglabāšanu, apsaimniekotājs, kuram ir pienākums prasīt šī paša nodokļa atmaksu no uzņēmuma, kas nodod atkritumus apglabāšanai.
- 10 Likuma Nr. 549/95 3. panta 27. punktā ir paredzēts, ka minētais nodoklis tiek maksāts reģioniem.
- 11 Likuma Nr. 549/95 3. panta 30. punktā ir noteikts, ka atkritumu poligona apsaimniekotājam ir jāmaksā nodoklis tam reģionam, kura teritorijā atrodas poligons. Šis nodoklis ir jāsamaksā ne vēlāk kā viena mēneša laikā pēc katra kalendārā gada ceturkšņa beigām, kura laikā glabāšanā tikuši nodoti atkritumi.
- 12 Likuma Nr. 549/95 3. panta 31. punktā ir paredzēts, ka atkritumu poligona apsaimniekotājam tiek noteiktas finansiālas sankcijas gadījumā, ja atkritumu apglabāšanas poligonā reģistrācija nav veikta vai ir veikta nepilnīgi, ja nav iesniegta deklarācija vai ir iesniegta kļūdaina deklarācija un ja nav samaksāts nodoklis vai tas ir samaksāts novēloti.

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

- 13 *Amia* apsaimnieko atkritumu poligonu, kas atrodas Palermo [*Palermo*] pilsētas rajonā *Bellolampo*, kur tā veic to atkritumu apglabāšanu, kurus regulāri nogādā pašvaldības uzņēmumi.
- 14 Saskaņā ar Likumu Nr. 549/95 un reģionālo likumu, ar kuru tiek piemēroti tiesību akti, *Amia* ik ceturksni *Provincia Regionale di Palermo* ir jāmaksā īpašs nodoklis par cieto atkritumu apglabāšanu poligonos un jāpieprasa šī nodokļa atmaksu no pašvaldības uzņēmumiem, kuri nodod to atkritumus apglabāšanai.
- 15 Par 2007. gada pirmo un otro ceturksni *Amia* samaksāja nodokli tikai daļēji un par tā paša gada trešo un ceturto ceturksni to nesamaksāja vispār. Šādā situācijā *Provincia Regionale di Palermo* kompetentās iestādes tai nosūtīja paziņojumu par samaksu, lai iekasētu nesamaksāto nodokli EUR 3 574 205,19 apmērā kopā ar procentiem, kā arī naudas sodu 30 % apmērā no šīs nodokļa summas.
- 16 2010. gada 22. martā *Amia* cēla *Commissione tributaria provinciale di Palermo* [Palermo provinces Nodokļu tiesa] prasību par šo paziņojumu par samaksu.
- 17 Saskaņā ar iesniedzējtiesas nolēmumu nodokļa pamatlietā novēlota samaksa ir cieši saistīta ar pašvaldības uzņēmumu, kuri nogādā atkritumus poligonos, kavēšanos ar attiecīgā nodokļa atmaksu poligona apsaimniekotājam. Saskaņā ar iesniedzējtiesas apgalvoto ar Likumu Nr. 549/95 ir ieviests nodoklis par atkritumu apglabāšanu poligonos un noteikti termiņi, kādos tas jāiekasē no poligona apsaimniekotāja, taču nav paredzēta ne šī nodokļa atmaksu poligona apsaimniekotājam saprātīgā termiņā, kas jāveic uzņēmumam, kurš nogādā atkritumus, ne arī efektīva procedūra minētās atmaksas saņemšanai. Iesniedzējtiesa piebilst, ka Likumā Nr. 549/95 nav paredzēta iespēja poligona apsaimniekotājam vērsties pret uzņēmumu, kas nogādā atkritumus, ar prasību atmaksāt naudas sodu, kas uzlikts par minētā nodokļa novēlotu samaksu.
- 18 Šādos apstākļos *Commissione tributaria di Palermo* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai, ņemot vērā [iepriekš minēto] spriedumu lietā [*Pontina Ambiente*], Likuma Nr. 549 [...] 3. panta [divdesmit sestā un trīsdesmit pirmā daļa] nav piemērojamas, ciktāl tās ir pretrunā Direktīvas 1999/31 10. pantam, kā arī Direktīvas 2000/35 1.–3. pantam?”

Par prejudiciālo jautājumu

- 19 Ar savu prejudiciālo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai tādos apstākļos kā pamatlietā un, ņemot vērā iepriekš minēto spriedumu lietā *Pontina Ambiente*, tādas valsts tiesību normas kā šajā lietā apskatāmās nav piemērojamas, jo nav izpildīti šajā spriedumā minētie nosacījumi, lai minētās valsts tiesību normas varētu uzskatīt par saderīgām ar Direktīvas 1999/31 10. pantu, kā arī Direktīvas 2000/35 1.–3. pantu.

Par pieņemamību

- 20 Itālijas valdība apstrīd prejudiciālā jautājuma pieņemamību. Pirmkārt, tas neesot atbilstošs pamatlietas atrisināšanai, ciktāl iesniedzējtiesa neesot bijusi kompetenta izskatīt regresa prasību, ko poligona apsaimniekotājs bija iesniedzis pret uzņēmumiem, kas nogādā atkritumus poligonā. Šī valdība norāda, ka saskaņā ar Itālijas tiesību aktiem administratīvās tiesas ir tās, kuras ir kompetentas izskatīt šādu prasību. Otrkārt, prejudiciālais jautājums ticis uzdots, iepriekš neizpētot, vai iepriekš minētajā spriedumā lietā *Pontina Ambiente* minētie nosacījumi ir faktiski izpildīti pamatlietā, it īpaši, vai atbilstoši tiesību instrumenti jau vispārēji pastāv Itālijas tiesībās.
- 21 Tomēr jākonstatē, ka no iesniedzējtiesas nolēmuma, kurā ietverts pietiekams strīda fakts, kā arī piemērojamo valsts tiesību izklāsts, izriet, ka iesniedzējtiesas uzdotais jautājums, kurai ir jānovērtē tā nepieciešamība, ir acīmredzami saistīts ar strīda pamatlietā priekšmetu.
- 22 Līdz ar to lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir jāuzskata par pieņemamu un jebkādi Itālijas valdības izvirzītie jautājumi attiecībā uz iesniedzējtiesas kompetenci izskatīt pret vietējo pašvaldības uzņēmumu celto regresa prasību un attiecībā uz to, vai Itālijas tiesībās pastāv tiesību instrumenti, kas atbilst iepriekš minētajā spriedumā lietā *Pontina Ambiente* izklāstītajiem nosacījumiem, neietekmē šī lūguma pieņemamību.

Par lietas būtību

- 23 Iepriekš minētajā spriedumā lietā *Pontina Ambiente* Tiesa pamatoti atzina, ka Direktīvas 1999/31 10. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas neaizliedz tādu valsts tiesisko regulējumu, kāds ir pamatlietā, saskaņā ar kuru atkritumu poligona apsaimniekotājam ir jāmaksā nodoklis, kuru viņam pēc tam atmaksā pašvaldības uzņēmums, kas nodevis atkritumus apglabāšanai, un kurā paredzēts piemērot naudas sodu šim apsaimniekotājam novēlotas minētā nodokļa samaksas gadījumā, tomēr ar nosacījumu, ka šajā tiesiskajā regulējumā vienlaikus ir paredzēti arī pasākumi ar mērķi nodrošināt, ka minētā nodokļa atmaksa tiek veikta īsā termiņā un ka visas izmaksas saistībā ar atmaksu, it īpaši izmaksas sakarā ar summu, kādas pašvaldības uzņēmumam ir jāatmaksā apsaimniekotājam, novēlotu samaksu, tai skaitā iespējamie naudas sodi, ko apsaimniekotājam var piemērot par šo kavējumu, tiek iekļauti cenā, kāda pašvaldības uzņēmumam ir jāmaksā minētajam apsaimniekotājam. Tiesa precizēja, ka valsts tiesas pienākums ir pārbaudīt, vai šie nosacījumi ir izpildīti.
- 24 Turklāt Tiesa tajā pašā spriedumā pamatoti atzina, ka Direktīvas 2000/35 1.–3. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka summas, kas pašvaldības uzņēmumam, kurš nodevis atkritumus apglabāšanai, ir jāmaksā atkritumu poligona apsaimniekotājam, piemēram, nodokļa atmaksas summas, ietilpst minētās direktīvas piemērošanas jomā un ka dalībvalstīm līdz ar to saskaņā ar minētās direktīvas 3. pantu ir jānodrošina, ka šis apsaimniekotājs pašvaldības uzņēmumam var prasīt procentus par novēlotu minēto summu samaksu.
- 25 Saskaņā ar iesniedzējtiesas teikto Likuma Nr. 549/95 normas, ņemot vērā to formulējumu un piemērošanu praksē, šķiet nesaderīgas ar Direktīvas 1999/31 10. pantu, kā arī Direktīvas 2000/35 1.–3. pantu.
- 26 Savukārt Itālijas valdība apgalvo, ka Itālijas tiesiskais regulējums ietver tiesību instrumentus, kas ļauj saprātīgā termiņā no pašvaldību uzņēmumiem, kuri izmanto poligonu, saņemt visu poligona apsaimniekotājam radušos izmaksu atmaksu. It īpaši tā norāda, ka poligona apsaimniekotājs ir cēlis regresa prasību administratīvajā tiesā, kurai ir ekskluzīva kompetence to izskatīt.
- 27 Šajā ziņā vispirms ir jāatgādina, ka jautājums, vai valsts tiesību norma, ciktāl tā ir pretrunā Savienības tiesībām, ir jāatstāj nepiemērota, rodas tikai tad, ja šķiet neiespējami interpretēt šo tiesību normu atbilstoši [Savienības tiesībām] (2012. gada 24. janvāra spriedums lietā C-282/10 *Dominguez*, 23. punkts).

- 28 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka, piemērojot valsts tiesības, valsts tiesām tās ir jāinterpretē cik vien iespējams atbilstoši attiecīgās direktīvas tekstam un mērķim, lai sasniegtu tajā paredzēto rezultātu un tātad panāktu atbilstību LESD 288. panta trešajai daļai. Šis pienākums interpretēt valsts tiesības atbilstoši [Savienības tiesībām] atbilst LESD sistēmai, jo tas ļauj valsts tiesām, īstenojot savu kompetenci, nodrošināt Savienības tiesību pilnīgu efektivitāti, iztiesājot tajās iesniegtās lietas (iepriekš minētais spriedums lietā *Dominguez*, 24. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 29 Turklāt princips, ka [valsts tiesības] ir jāinterpretē atbilstoši [Savienības tiesībām], prasa, lai valsts tiesas, ņemot vērā valsts tiesības kopumā un piemērojot tajās atzītās interpretācijas metodes, veiktu visas to kompetencē ietilpstošās darbības, lai nodrošinātu attiecīgās direktīvas pilnīgu efektivitāti un nonāktu pie risinājuma, kas atbilstu direktīvas mērķim (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Dominguez*, 27. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 30 Līdz ar to, pirms valsts tiesību normas tiek atstātas nepiemērotas tādā lietā kāda ir pamatlieta, valsts tiesai, ņemot vērā ne tikai minētās tiesību normas, bet arī valsts tiesības kopumā un piemērojot tajās atzītās interpretācijas metodes, ir jāpārbauda, vai tā nevar interpretēt minētās valsts tiesības atbilstoši attiecīgās direktīvas tekstam un mērķim.
- 31 Šajā gadījumā no minētā izriet, ka iesniedzējtiesai, pirms tā atstāj nepiemērotas atbilstošās Likuma Nr. 549/95 normas, ņemot vērā valsts tiesības kopumā – gan materiālās, gan procesuālās –, ir jāpārbauda, vai tā nekādi nevar interpretēt valsts tiesības saskaņā ar Direktīvu 1999/31 un 2000/35 tekstu un mērķi.
- 32 Gadījumā, ja šāda interpretācija nav iespējama, ir jāpārbauda, vai Direktīvas 1999/31 10. pantam un Direktīvas 2000/35 1.–3. pantam ir tieša iedarbība un, vajadzības gadījumā, vai *Amia* var uz to atsaukties pret *Provincia Regionale di Palermo*.
- 33 Šajā ziņā no Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka visos gadījumos, kad direktīvas noteikumi pēc to satura ir bez nosacījumiem un pietiekami precīzi, privātpersonām ir tiesības uz tiem atsaukties valsts tiesās pret valsti, ja tā nav transponējusi direktīvu noteiktajā termiņā valsts tiesībās vai arī ja tā ir veikusi nepareizu transpozīciju (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Dominguez*, 33. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 34 Šajā gadījumā Direktīvas 1999/31 10. pants atbilst šiem kritērijiem, jo tajā dalībvalstīm nepārprotami ir noteikts pienākums sasniegt precīzu rezultātu un tā piemērošana nav pakļauta nekādiem nosacījumiem. Šī tiesību norma prasa dalībvalstīm veikt pasākumus, lai nodrošinātu, ka cena, kāda tiek prasīta par atkritumu apglabāšanu poligonos, būtu tāda, kas sedz visas ar poligona ierīkošanu un apsaimniekošanu saistītās izmaksas (iepriekš minētais spriedums lietā *Pontina Ambiente*, 35. punkts).
- 35 Lai arī Direktīvas 1999/31 10. pantā nav paredzēts pienākums dalībvalstīm ievērot konkrētu metodi attiecībā uz atkritumu poligona izmaksu finansēšanu, šis fakts tomēr neietekmē šajā pantā paredzētā pienākuma precīzo un beznosacījuma raksturu.
- 36 Attiecībā uz Direktīvas 2000/35 1.–3. pantu ir jānorāda, ka šīs direktīvas 3. pantā ir paredzēts, ka dalībvalstis nodrošina, ka kavēta maksājuma gadījumā ir maksājami procenti, un tos var prasīt kreditors, kurš ir izpildījis savas līgumsaistības un juridiskos pienākumus un nav saņēmis attiecīgo summu laikā, ja vien debitors nav atbildīgs par nokavējumu.
- 37 Šis dalībvalstīm noteiktais pienākums ir beznosacījuma un pietiekami precīzs, lai radītu tiešu iedarbību. Summas, kādas pašvaldības uzņēmumam, kas nodevis atkritumus apglabāšanai, ir jāmaksā atkritumu poligona apsaimniekotājam, piemēram, ar nodokļa atmaksu saistītās summas, ietilpst Direktīvas 2000/35 piemērošanas jomā, kas līdz ar to nozīmē, ka apsaimniekotājs pašvaldības uzņēmumam var prasīt procentus par summu, kas attiecīgajam uzņēmumam ir jāmaksā, novēlotu samaksu (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Pontina Ambiente*, 48. punkts).

- 38 Tā kā Direktīvas 1999/31 10. pants un Direktīvas 2000/35 1.–3. pants atbilst nosacījumiem, kas tiek prasīti tiešas iedarbības esamībai, šīs normas ir saistošas visām dalībvalstu iestādēm, proti, ne tikai valstu tiesām, bet arī visām administratīvajām iestādēm, ieskaitot decentralizētās iestādes, un šīm iestādēm ir pienākums tās piemērot (šajā ziņā skat. 1989. gada 22. jūnija spriedumu lietā 103/88 *Costanzo, Recueil*, 1839. lpp., 30.–33. punkts, kā arī 2010. gada 14. oktobra spriedumu lietā C-243/09 *Fuß*, Krājums, I-9849. lpp., 61. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 39 Līdz ar to par tādu iestādi, attiecībā pret kuru var atsaukties uz direktīvas noteikumiem, kuriem var būt tieša iedarbība, ir jāuzskata arī *Provincia Regionale di Palermo*.
- 40 No minētā izriet, ka pamatlietā *Amia* iesniedzējtiesā var atsaukties uz Direktīvas 1999/31 10. pantu un Direktīvas 2000/35 1.–3. pantu pret *Provincia Regionale di Palermo* [celtās prasības ietvaros].
- 41 Līdz ar to iesniedzējtiesai gadījumā, ja valsts tiesības nav iespējams interpretēt saskaņā ar [Savienības tiesībām], pamatlietā ir jāatstāj nepiemērota ikviena valsts tiesību norma, kas ir pretrunā Direktīvas 1999/31 10. pantam un Direktīvas 2000/35 1.–3. pantam.
- 42 Tādējādi uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka tādos apstākļos, kādi ir pamatlietā:
- iesniedzējtiesai, pirms tā atstāj nepiemērotas atbilstošās Likuma Nr. 549/95 normas, ņemot vērā valsts tiesības kopumā – gan materiālās, gan procesuālās –, ir jāpārbauda, vai tā nekādi nevar interpretēt valsts tiesības, tādējādi ļaujot atrisināt strīdu pamatlietā, saskaņā ar Direktīvu 1999/31 un 2000/35 tekstu un mērķi;
 - ja šāda interpretācija nav iespējama, valsts tiesai pamatlietā ir jāatstāj nepiemērota ikviena valsts tiesību norma, kas ir pretrunā Direktīvas 1999/31 10. pantam un Direktīvas 2000/35 1.–3. pantam.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 43 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lem par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēti lietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

Tādos apstākļos kādi ir pamatlietā:

- 1) **iesniedzējtiesai, pirms tā atstāj nepiemērotas atbilstošās 1995. gada 28. decembra Likuma Nr. 549 par valsts finanšu racionalizēšanas pasākumiem normas, ņemot vērā valsts tiesības kopumā – gan materiālās, gan procesuālās –, ir jāpārbauda, vai tā nekādi nevar interpretēt valsts tiesības, tādējādi ļaujot atrisināt strīdu pamatlietā, saskaņā ar Padomes 1999. gada 26. aprīļa Direktīvas 1999/31/EK par atkritumu poligoniem [par atkritumu apglabāšanu poligonos], kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 29. septembra Regulu (EK) Nr. 1882/2003, un Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 29. jūnija Direktīvas 2000/35/EK par maksājumu kavējumu novēršanu komercdarījumos tekstu un mērķi;**
- 2) **ja šāda interpretācija nav iespējama, valsts tiesai pamatlietā ir jāatstāj nepiemērota ikviena valsts tiesību norma, kas ir pretrunā Direktīvas 1999/31, kas grozīta ar Regulu Nr. 1882/2003, 10. pantam un Direktīvas 2000/35 1.–3. pantam.**

[Paraksti]